

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/2023-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov

zastúpených advokátkou JUDr. Martou Urbánkovou, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, proti rozhodnutiu Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru č. V-32828/14 z 26. júna 2018, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 85/2019 z 28. októbra 2020 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžrk 3/2021 z 21. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. januára 2023 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru (ďalej aj „okresný úrad“ alebo „kataster“) č. V-32828/14 z 26. júna 2018 (ďalej aj „rozhodnutie okresného úradu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 85/2019 z 28. októbra 2020 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 4 Sžrk 3/2021 z 21. septembra 2022 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho správneho súdu“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť okresnému úradu ako príslušnému správneému orgánu, ktorý právo zodpovedajúce vecnému bremenu zapíše tak, ako to sťažovatelia navrhujú.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v záhradkárskej osade v k. ú. [REDAKOVANÉ] jednotliví vlastníci, resp. spoluvlastníci vrátane sťažovateľov medzi sebou 5. júna 2014 uzavreli zmluvu o spoločnom účelovom užívaní časti pozemkov p. č. [REDAKOVANÉ] na prechod a prejazd k pozemkom (ďalej len „zmluva“). Súčasťou zmluvy bol aj autorizačne overený geometrický plán č. 55/2014 z 22. mája 2014 (ďalej len „geometrický plán č. 55/2014“). Dňa 10. decembra 2014 podali na okresnom úrade spoločný návrh na vklad vecného bremena zodpovedajúceho právu na prechod a prejazd cez špecifikované pozemky. K návrhu na vklad vecného bremena sťažovatelia okrem zmluvy priložili aj geometrický plán č. 55/2014 úradne osvedčený okresným úradom 14. novembra 2014.

3. Okresný úrad rozhodnutím č. V-32828/14 z 3. februára 2015 návrh na vklad zamietol. Po podaní odvolania krajský súd rozsudkom č. k. 9 Sp 58/2015 z 25. októbra 2016 rozhodnutie o zamietnutí vkladu potvrdil. Proti tomuto rozsudku sa účastníci správneho konania odvolali a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 4 Sžr 4/2017 z 1. marca 2018 (ďalej len „rozhodnutie sp. zn. 4 Sžr 4/2017“) rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie, ktorým bol návrh na vklad vecného bremena zamietnutý, zrušil a vec vrátil okresnému úradu na nové konanie. Podstatou tohto súdneho prieskumu bolo posúdenie, či v zmluve je dostatočným spôsobom prejavená vôľa a zámer jej účastníkov na zriadení konkrétneho vecného bremena.

4. Po vrátení veci kataster opäť vo veci konal a až napadnutým rozhodnutím konanie zastavil z dôvodu, že v zmysle rozsudku najvyššieho súdu preskúmal zmluvu o spoločnom užívaní časti pozemkov a vyhodnotil ju tak, že táto je zmluvou o zriadení vecného bremena s vecnoprávnymi účinkami, teda v tomto zmysle je zmluvou, na základe ktorej sa zapíšu práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností. Okresný úrad tiež uviedol, že vykonal šetrenie a zistil, že podmienky na vklad nie sú splnené, keďže v zmluve absentujú základné údaje katastra podľa § 42 ods. 2 písm. a) a c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“). Účastníci katastrálneho konania boli rozhodnutím č. V-32828/14 z 2. mája 2018 o prerušení konania vyzvaní, aby v lehote 30 dní nedostatky zmluvy odstránili. Konkrétne mali doplniť: dátumy narodení, rodné čísla, rodné priezviská všetkých účastníkov, údaje o registri, v ktorom sú parcely evidované, a špecifikáciu pozemkov – ich druh a výmeru. Účastníci konania nedostatky neodstránili, neboli súčinní – čo vyjadrili aj v 4 podaniach z mája 2018. Na uvedenom podklade okresný úrad konanie o povolení vkladu vecného bremena do katastra podľa § 31b ods. 1 písm. f) katastrálneho zákona zastavil.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov rozhodnutím č. Vo 55/2018 z 22. januára 2019 rozhodol tak, že odvolanie zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia správnu žalobu, v ktorej sa odvolávali na rozhodnutie najvyššieho súdu

sp. zn. 4 Sžr 4/2017, v ktorom podľa názoru sťažovateľov bolo jednoznačne konštatované, že zmluva je spôsobilým právnym úkonom na zápis vecného bremena do katastra nehnuteľností. Sťažovatelia argumentovali, že neboli povinní doplniť údaje, ktoré kataster žiadal, pretože tieto boli správnomu orgánu známe z jeho vlastnej činnosti. Zmluva obsahovala geometrický plán, ktorého súčasťou boli požadované údaje, a zároveň v nej boli uvedené listy vlastníctva, ktoré v elektronickej forme vedie samotný kataster a ktoré rovnako obsahujú všetky požadované údaje. Navyše, pri zápise vecného bremena nedochádza ani k zmene vlastníckeho práva. Sťažovatelia poukazovali na ustanovenia zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) v tom, že správny orgán vedie elektronickú evidenciu, a teda má k dispozícii potrebné údaje, ktoré oni ako účastníci už nemusia dopĺňať [§ 2 ods. 3 a § 17 ods. 5 písm. a)].

6. Krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení napadnutého rozsudku v podstatnom uviedol: *„... z administratívneho spisu vyplýva a žalobcovia túto skutočnosť ani nepopierali, že v predmetnej zmluve absentovali dátumy narodení, rodné čísla a rodné priezviská účastníkov zmluvy (konania) a tiež údaje o registri, v ktorom sú evidované predmetné parcely, ich druh a tiež ich výmera. To znamená, že zmluva, ktorú žalobcovia (účastníci konania) predložili spolu s návrhom na vklad neobsahovala údaje vyžadované v § 42 ods. 2 písm. a), c) katastrálneho zákona... Pokiaľ katastrálny zákon vo svojom kogentnom ustanovení § 42 ods. 2 jasne vymenúva povinné údaje v zmluve, verejnej listine alebo inej listine, ktorá má byť prílohou návrhu na vklad, na druhej strane zákon č. 305/2013 Z. z. nehovorí nič o tom, že správny orgán má v prípade chýbajúcich údajov v takomto dokumente tieto zisťovať sám z vlastných databáz. V § 42 ods. 2 katastrálneho zákona sú vymenované údaje, ktoré neslúžia výhradne len pre potreby správneho orgánu, ale sú dôležité aj pre samotných účastníkov zmluvy (inej listiny) a aj pre ostatné dotknuté osoby. Sú informáciou nevyhnutnou pre oprávnenosť nakladať s vecným právom, ktoré je predmetom právneho úkonu alebo inej právnej skutočnosti. Výklad ponúknutý žalobcami sa prieči nielen zneniu katastrálneho zákona, ale aj zmyslu právnej úpravy týkajúcej sa práv k nehnuteľnostiam a nakladaním s nimi upravených týmto zákonom a nevystihuje ani zmysel právnej úpravy zákonom č. 305/2013 Z. z...“*

Pokiaľ sťažovatelia argumentovali ustanoveniami zákona o e-Governmente, krajský súd zdôraznil, že tento je vo vzťahu ku katastrálnemu zákonu všeobecným právnym predpisom a jeho ustanovenia nemajú žiaden vplyv na znenie § 42 ods. 2 katastrálneho zákona. Správny súd konštatoval: *„Nejde preto o prehnatý formalizmus, pokiaľ správny orgán na základe príkazu daného zákonom vyžaduje, aby listina obsahovala všetky údaje (označenia) uvedené v § 42 ods. 2 katastrálneho zákona... Ustanovenie § 31b ods. 1 písm. f) katastrálneho zákona ukladá správnomu orgánu konanie o návrhu na vklad zastaviť v prípade, že účastník konania v určenej lehote neodstránil nedostatky návrhu na vklad, prípadne jeho príloh. Prvostupňový správny orgán preto nemal inú možnosť, iba postupovať v zmysle tohto zákonného pokynu. Podľa názoru správneho súdu konanie o povolenie vkladu vecného bremena do katastra nehnuteľností prvostupňový správny orgán zastavil v súlade so zákonom.“*

K argumentácii sťažovateľov v tom, že úradne overený geometrický plán bol súčasťou zmluvy, resp. návrhu na vklad, krajský súd uviedol: *„Pokiaľ je geometrický plán technický podklad právneho úkonu, verejnej listiny alebo inej listiny a slúži aj ako podklad na vklad alebo záznam práv k nehnuteľnostiam, musí byť vyhotovený pred vykonaním relevantného právneho úkonu a naň nadväzujúci právny úkon musí sa na príslušný geometrický plán priamo odvolávať.“*

Sťažovatelia tiež namietali, že prvostupňový správny orgán nerešpektoval záväzný právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 4 Sžr 4/2017. K tomu krajský súd v podstatnom uviedol, že najvyšší súd sa v rozhodnutí sp. zn. 4 Sžr 4/2017 otázkou splnenia podmienok podľa § 42 ods. 2 katastrálneho zákona ani jeho vzťahom k zákonu o e-Governmente nezaoberal. V uvedenom rozhodnutí sa najvyšší súd zaoberal hmotnoprávnymi účinkami zmluvy a prikázal správne orgánu opätovne konať vo veci podaného návrhu na vklad. Krajský súd napokon konštatoval, že *„V zmluve nad všetky pochybnosti absentovali správnymi orgánmi označené údaje brániace riadnemu posúdeniu zmluvy z hľadiska, či obsahuje podstatné náležitosti zmluvy, či je úkon urobený v predpísanej forme či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou,... Na základe hore uvedeného možno konštatovať, že dôkazy, ktoré zabezpečil správny orgán počas administratívneho konania dostatočne odôvodňovali v rozhodnutí napadnutom všeobecnou správnou žalobou vyvodený právny záver.“*

7. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a odôvodnili ju tými istými argumentmi ako v podanom odvolaní.

Najvyšší správny súd najprv stanovil rozsah kasačného prieskumu a uviedol, že ako dôvody kasačnej sťažnosti sťažovatelia uvádzajú: nesprávny procesný postup, ktorý znemožnil účastníkom konania, aby uskutočnili im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP] – tento dôvod však bližšie nešpecifikovali, zároveň nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP] a odklon krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu [§ 440 ods. 1 písm. h) SSP] – pričom sa odvolávali výlučne na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžr 4/2017. Hlavnou podstatou kasačných bodov sťažovateľov bol namietaný prílišný formalizmus zo strany správnych orgánov, ktoré požadovali doplnenie zmluvy o zriadení vecného bremena o náležitosti uvedené v § 42 ods. 2 katastrálneho zákona. Kasačný súd po prezentácii teoreticko-právnej konštrukcie vkladového konania a správneho súdnictva uviedol, že *„... sa plne stotožňuje s argumentáciou orgánov verejnej správy a krajského súdu v tom zmysle, že z rozsudku Najvyššieho súdu SR rozsudkom sp. zn. 4Sžr/4/2017 zo dňa 01.03.2018 nevyplýva, že posudzovaná zmluva spĺňa všetky náležitosti v zmysle katastrálneho zákona. Uvedený rozsudok je nevyhnutné vykladať a chápať v medziach odvolacích námietok - či predmetný návrh bol podpísaný, či bolo zrejme, kto návrh urobil a či z predloženej zmluvy bolo zrejme, že sa účastníci dohodli na zriadení vecného bremena ako vecného práva a že správny orgán v pôvodnom administratívnom konaní nedal účastníkom konania možnosť nedostatky návrhu a ich príloh doplniť, resp. opraviť. Inak povedané, v konaní vedenom na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 4Sžr/4/2017, na ktorý sa sťažovatelia odvolávali v tomto kasačnom konaní, odvolací súd posudzoval zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia, ktoré vyplývalo z iných právnych okolností. Kasačný súd sa preto nestotožnil s argumentáciou sťažovateľov, podľa ktorej mal najvyšší súd už skôr ustáliť, že príslušná zmluva je bez ďalšieho vkladu-schopnou listinou“*. Námietku sťažovateľov, že správny orgán si mal údaje absentujúce

v zmluve vyhľadať sám, považoval za neopodstatnenú. V tejto súvislosti najvyšší správny súd uviedol, že orgán správy katastra nie je v zmysle katastrálneho zákona oprávnený dopĺňať údaje, ktoré sami účastníci v zmluve neuviedli.

Sťažovatelia znova argumentovali, že podľa § 2 ods. 3 a § 17 ods. 5 písm. a) zákona o e-Governmente prvostupňový orgán nadbytočne žiadal doložiť úradne overený dodatok zmluvy, keďže malo ísť o údaje správnomu orgánu známe z jeho vlastnej evidencie a navyše sťažovatelia dodali tieto údaje formou súboru informácií – označením listov vlastníctva. Najvyšší správny súd v nadväznosti na uvedené citoval z dôvodovej správy k zákonu o e-Governmente a poukázal na jeho subsidiaritu ku katastrálnemu zákonu.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľov, že údaj o registri, v ktorom sú parcely evidované, ako aj údaj o ich druhu a výmere vyplýva z geometrického plánu, ktorý je podľa rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžr 4/2017 súčasťou zmluvy. Najvyšší správny súd konštatoval: *„Kasačný súd však poukazuje na to, že aj keby prisvedčil uvedenej sťažostnej námietke, táto by nebola spôsobilá na zrušenie preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov ani napadnutého rozsudku, a to práve z dôvodu, že je nesporné, že sťažovatelia v zákonnej lehote nedoplnili aj ďalšie údaje - dátumy narodení, rodné čísla a rodné priezviská všetkých účastníkov konania. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžr/4/2017 je zároveň zrejmé, že skutočnosť, či je geometrický plán neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, najvyšší súd v uvedenom rozsudku primárne neposudzoval, ale toto konštatovanie uviedol v nadväznosti na odvolaciu námietku (vznesenú voči rozhodnutiu č. V-32828/14 zo dňa 03.02.2015 o zamietnutí vkladu vecného bremena do katastra nehnuteľností) týkajúcu sa preukázania vôle účastníkov konania smerujúcej k zriadeniu vecného bremena ako vecného práva podľa § 15ln Občianskeho zákonníka.“*

V závere napadnutého rozsudku najvyšší správny súd uvádza, že *«V danej situácii primárna „nepozornosť“ účastníkov konania bola kompenzovaná zákonnou povinnosťou správneho orgánu vyzvať sťažovateľov na doplnenie zmluvy, ktorí však namiesto reparácie stavu, ktorý vyvolali, ostali v rozsahu dôvodných požiadaviek správneho orgánu fakticky nečinní.»*

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia aj v ústavnej sťažnosti zotrvali na tvrdení, že kataster v napadnutom rozhodnutí nerešpektoval záväzný právny názor týkajúci sa zmluvy o vecnom bremene a geometrickom pláne č. 55/2014 ako jej neoddeliteľnej súčasti vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžr 4/2017. Namietali, že po prerušení konania, napriek ich požiadavke na jeho pokračovanie vyjadrenej v podnete z 22. mája 2018, pracovníčka katastra konanie napadnutým rozhodnutím zastavila.

9. Sťažovatelia na margo chýbajúcich údajov uviedli, že *„V predmetnej zmluve sú uvedené údaje o pozemkoch a ich výmere, vrátane ich zmien (neoddeliteľný Geometrický plán), v zmluve sú uvedené aj požadované údaje o osobných údajoch, dátumoch narodenia, rodných priezviskách a číslach, a to v overovacích doložkách notárskeho úradu, ktoré sú súčasťou zmluvy... V Zmluve sú uvedené konkrétne listy vlastníctva a ich číselné označenie tak ako sú uložené v katastrálnom*

operáte katastrálneho úradu. Tak ako je to už uvedené vyššie, listy vlastníctva predstavujú súbory všetkých informácií vrátane osobných údajov vlastníkov ako aj údajov o druhu pozemkov, ktoré sa zmluvou nemenia a tak to je presne uvedené aj v geometrickom pláne.“. Podľa názoru sťažovateľov katastrálny zákon nepredpisuje, na ktorom konkrétnom mieste sa majú vyžadované údaje nachádzať, preto postup katastra považujú za šikanózný a nadmerne formalistický.

10. Aj v ústavnej sťažnosti sťažovatelia dôvodili tým, že podľa § 17 ods. 5 zákona o e-Governmente ak zákon ukladá povinnosť predložiť dokumenty, údaje alebo preukázať skutočnosti orgánu verejnej moci na účely konania o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach osôb, orgán verejnej moci je oprávnený také dokumenty, údaje alebo preukázanie skutočnosti požadovať od účastníkov konania, len ak na tento účel nemožno použiť hodnotu referenčného údajá a nie sú známe orgánu verejnej moci z jeho vlastnej činnosti. V tejto súvislosti argumentovali, že všetky požadované údaje sú súčasťou existujúcich listov vlastníctva, ktoré sú ucelenými súbormi informácií, s ktorým v konaní pracuje kataster.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práva na súdnu ochranu napadnutými rozhodnutiami, na základe ktorých *de facto* nedošlo k navrhovanému zápisu vecného bremena do katastra nehnuteľností.

III.1. K napadnutému rozhodnutiu okresného úradu:

12. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu okresného úradu vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Ako z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

14. Proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného úradu sťažovatelia podali odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu právam sťažovateľov podľa ústavy mal Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov rozhodnutím v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

III.2. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

15. Ústavnú sťažnosť namierenú proti rozsudku krajského súdu je tiež potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

16. Sťažovatelia na krajskom súde správnu žalobou napadli rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru opravných prostriedkov č. Vo 55/2018 z 22. januára 2019, ktorým bolo odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietnuté. Krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. V danom prípade boli sťažovatelia oprávnení podať proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, čo napokon aj využili a najvyšší správny súd o nej rozhodol. Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia mali k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť najvyšší správny súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

III.3. K napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu:

18. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

19. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

20. Bez potreby opätovného citovania relevantných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré kasačnú sťažnosť zamietol.

Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľmi vznesené námietky. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho správneho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam.

Sťažovatelia po celý čas namietajú, že okresný úrad nerešpektoval právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 4 Sžr 4/2017, a zároveň namietajú prílišný formalizmus v postupe okresného úradu. Faktom ostáva, že z hľadiska správneho konania ide o podstatnú náležitosť vyžadovanú katastrálnym zákonom (§ 42), a to bez ohľadu na subjektívny postoj jednotlivých účastníkov konania. V danej veci je rozhodujúce, že sťažovatelia boli katastrofom vyzvaní na odstránenie nedostatkov, bola im poskytnutá primeraná lehota (o ktorej predĺženie ani nežiadali)

a boli riadne poučení o následkoch neodstránenia týchto nedostatkov. Napriek uvedenému sťažovatelia, ktorí majú záujem o zápis vecného bremena do katastra, vo svojich podaniach adresovaných správne mu orgánu presadzovali pokračovanie v konaní bez toho, aby vyčítané nedostatky odstránili. Pokiaľ sa sťažovatelia odvolávali na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžr 4/2017, ústavný súd poukazuje na to, že v kontexte námietok sťažovateľov v tom čase bola posudzovaná vecná, hmotnoprávna stránka zmluvy. Naproti tomu v napadnutom rozhodnutí okresného úradu, rozsudkov krajského súdu a najvyššieho správneho súdu bola posudzovaná otázka procesná. V tejto súvislosti dáva ústavný súd do pozornosti sťažovateľov, že katastrálny zákon je procesným predpisom a definuje podmienky spôsobilosti listiny na zápis do katastra. Nejde o podmienky platnosti alebo zákonnosti listín, ale o podmienky na ich zápis do katastra. Katastrálny zákon ako procesný predpis upravuje postup pri zápise práv do katastra, preto porušenie § 42 nie je porušením hmotného práva a nespôsobuje neplatnosť zmluvy alebo nezákonnosť listiny.

21. Ústavný súd poukazuje aj na to, že sťažovatelia ústavnú sťažnosť koncipovali ako ďalšie odvolanie s využitím a so zopakovaním argumentov z predošlých štádií konania pred všeobecnými súdmi. Ústavná sťažnosť je založená výhradne na ich neúspechu v konaní pred prvostupňovým správne m orgánom, s ktorého závermi nesúhlasia, a teda ako taká je zjavne neopodstatnená.

22. Po preskúmaní napadnutého rozsudku ústavný súd s úvahami najvyššieho správneho súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojím vlastným. Sťažovatelia nepredkladajú vo svojej ústavnej sťažnosti argumentáciu, ktorá by mala ústavnoprávny charakter. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľov, ktorí sa dožadujú iného, pre nich priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľov.

23. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňujú, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľov ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

24. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov, a preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľmi označeného práva, preto ústavnú sťažnosť z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietol.

26. Už iba na okraj ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia ani v ústavnej sťažnosti neuviedli všetky potrebné údaje a nepripojili všetky nevyhnutné prílohy, ako to vyžaduje § 43 v spojení

s § 123 zákona o ústavnom súde (dátum narodenia, plnomocenstvo, kópiu napadnutého rozsudku, označenie základných práv v petite ako určujúcej časti). Sťažovatelia však nedostatky návrhu na začatie konania na základe výzvy odstránili, preto ústavný súd pristúpil k prieskumu ich ústavnej sťažnosti a rozhodol o nej tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu